

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Informacions de LA CAMPANA DE GRACIA Els "Curanderos" de Barcelona Per FRANCESC MADRID

Una "curandera" espiritista

Quan jo era molt nen, una tarda de diumenge, la meua àvia, que era de la província de Lleida i estava casada amb un paleta que havia estat "voluntario català" a la guerra de Cuba—no es pot pas negar que tinc una ascendència bèlica i constructiva—em portà agafat de la mà, tot passejant passejant, a un pisot d'un carreró entre el de Ponent i Pes de la Palla. L'escala que ens hi conduí, era fosca i el pis alt.

En arribar al replà que devia ésser l'últim, la meua àvia s'agafà al passamà, esbufegà dues o tres vegades, exclamà un senzill: "Ai, Senyor, Déu meu!" i fent com un esforç suprem, pujà l'últim graó fins arribar al replà. Llavors, trucà a la porta de mà dreta i esperàrem. En retirar-se la fulla de la porta, aparegué a la meua vista un menjador petit, d'aquells menjadors tant de districte obrer barceloní: una taula corba, unes cadires d'aquelles que es paguen a plaços, amb respallers de cartró negre, amb baixos-relleus; unes repises amb gots, tasses, floreretes de ball de barri, plats de dolços. I a les parets, a una banda, el quadro

"1902", d'En Ramon Casas; a l'altra, l'Angelus, d'En J. F. Millet; a sota del "1902", un calendari, i al damunt una escena de La favorita, grafiada damunt llauana; a sota de l'Angelus, una litografia de la República espanyola, tenint a les mans unes taules de la llei i uns caps de polítics republicans al voltant. La República semblava una mainadera. Dalt de l'Angelus, una escena

Cón unes velles que recorden les bruixes de les nits del dissabte... Parlen de malalties, i encara que van a missa, creuen en religions misterioses

—Cregu'm, uns pegadets de mel i calç i una oració...—diu ell.
—Ai, Senyor meu!...—respon ella.
Al fons presideixen la República, don Francisco i En Clavé.

Als carrers estrets i foscos, on hi passa poca gent, són propicis els pisets per a "curanderos" i per a espiritistes importants.

del "Faust" fent pendant amb l'altre.

—Ai, Ignasieta, passeu, passeu!...

Qui deia això era un home que portava un vestit de diumenge. Tindria uns cinquanta anys, i ara em fa l'efecte que havia d'ésser d'aquells homes que treballen tota la setmana com uns desesperats, als que la seva dona els mana, i que el diumenge es queden a casa fent gabiés, o arran-

vantal net, planxat i gran, que les cobria quasi totes, de tons grisos clars, i un mocador al cap, negre o gris, segons.

Ens assegürem en unes cadires baixes i començarem a parlar de desgràcies totes les dones, de les quals, la que tenia menys edat, devia tenir uns quaranta anys. Contaven les malalties o els drames íntims propis i de parents, amics o veïns.

Hi ha velles, quasi totes, que es com-

plauen en xerrar i xerrar de malalties. Es claus per les parets per a un gust, i fins un plaer. De la melsa, els dolors secrets, els ronyons, els tumors, en saben un niu. Els hi agrada això de retallar tots els detalls sinistres d'una malaltia.

—Miri, la "Xica", aquella noia de La Garriga que va treballar una temporada a Can Fabra, va sortir un dia de la fàbrica i va agafar un catarro. Es va posar al llit i el metge li trobà un tumor en un genoll que se li anava menjant la carn fins deixar-li al descobert el moll dels ossos. Fixi-s'hi! No li dec res més! Era molt greu!

Li tallaren la cama, però el mal ja li havia pujat i no va poder fer-hi res. Ni la "curandera" de Sant Martí, aquella dels tres precs i les herbes de marialluïsa.

—Ja veu!

—Ja veu!

—Què em diu, ara!

—Qui ho diria!

—Ai, Mare de Déu!

—Just! Ai, Mare de Déu!

Jo estava a l'edat en la qual no es té consciència del que es parla, i, per tant, no tenia por de les coses que deien. Poc després, anaven contant, si no recordo malament, els miracles de la saludadora de la casa, que havia salvat una noia d'un mal

de gitano" i una vídua dels mals esperits. —Ai, sí; miri—deia una— el bé que ha fet aquesta dona. El noi de la Ramoneta, aquella noia que era planxadora a càl' marqués de Comillas...

Arriba la mestressa de la casa, que era la saludadora, i, automàticament, exclamà: —Apa, noies, comencem!

I mentre tancava els finestrons, deixant fosca la saleta, el marit posà al mig una taula rodona, de fusta, i de tres peus, entorn de la qual prengueren seient les dones, posant les mans damunt la taula...

—Avui farem un crit als esperits bons que ens acompanyen i que fan la generosa obra d'aconsejar-nos i d'ajudar-nos a fer bé a la humanitat... Esperits en la pau de Déu. Manifesteu-vos... Qui ets? D'on vens?

I les velles, amb molta por, posaven les mans damunt la taula. El marit de la saludadora se n'anava a l'eixida, posava unes fulles de col a les gàbies dels conills, agafava "El Diluvio" i llegia l'article de "Fray Gerundio".

Un "curandero" internacional a Barcelona.

Quan va venir, per primera vegada, En Joan Beziat a Barcelona, jo vaig anar a veure'l. En Joan Beziat és aquell bruixot que gaudeix d'una fama internacional per les seves curacions extraordinàries. Hi vaig parlar. Des de llavors ençà En Joan Beziat passa d'incògnit per Barcelona. Fa les seves visites curatives i torna a marxar. El primer dia foren deu. Després, vint. Ara, són més de doscents els malalts barcelonins que esperen l'arribada d'aquest nou doctor Knock, que treballa per al bon nom de la medicina suggestiva, sense ésser metge.

En Joan Beziat és un home alt, gros, quadrat, amb un catell que no té d'envejar els que el nostre "Picarol" dibuixa a l'esquena dels freres i capellans forans. En Joan Beziat té una barba grossa i rossa i uns cabells blancs que li rodegen els llavis de gastrònom sensible i francès... Deu ésser un sentimental davant del pacífic homard i del precís pot au feu. És tot un pagès del Midí amb nas vermell i tot.

Publicar la interviu que vaig tenir amb Joan Beziat, a "La Noche", i començar a rebre visites, va ésser cosa d'un obrir i tancar d'ulls.

Venien de Sabadell, de Terrassa, de Ma-

taró, de Granollers. Generalment, gent de fàbrica i de bona fe.

—Per Déu que tinc el pare molt malalt! Digui'm on viu aquest home. Tinc 5.000 rals estalviats. Estic disposat a donar-los-hi perquè em torni la salut del meu pare...

—Miri, *senyor*, miri quin fill més esquitit tinc. Li toca la pell, i treu aigua, i se li marquen els dits per dies. No dorm, no menja... *Senyor senyor*... Digui'm on viu aquest *senyor* que cura i que em doni la salut del fill...

—Jo estic malalt, molt malalt... Miri'm, no serveixo per a res. Avui em llevo, demà no, l'altre tampoc... M'hauré de matar... Digui'm, digui'm, recomani'm a Joan Beziat...

I així pares, mares, fills, marits, i mullers, una processó de gent amb llàgrimes als ulls que volien que els posés en contacte amb el taumaturg francès. Jo no podia. Havia donat paraula d'honor de que no donaria a ningú l'adreça del "curandero" per a evitar que la policia l'agafés, denunciant per exercici fraudulent de la medicina...

Com cura un "curandero" de fama

I la veritat és que a mi En Beziat m'havia parlat dient-me entre altres coses:

—Jo no sóc un "curandero". No sé com, però sempre m'hi trobat forçat a exercir aquest *truc* de la medicina sense voler-ho jo. Un servidor de vostè és herbolari. He estat professor a la Universitat de Douai. Vaig curar alguns companys. Vingué la guerra i vaig complir com bon francès. Un cop passada vaig comprar la Granja de "La Borie" i vaig allunyar-me de la vida del món. Un dia el meu pare em va dir: "No ho entenc. Quin canvi has fet! Abans t'agradava anar pels diaris, parlar, fer mitings, escriure. Ara no dius res i fins no parles amb ningú de la família. Què et passa?"

—Deixi'm, pare—vaig dir-li—. El cor em diu que molt aviat hauré d'abandonar aquesta vida tranquil·la per dedicar-me a la humanitat". I així va ésser... Un matí treballava al camp, quan se'm va acostar un home i em digué: "Monsieur Beziat, vinc a que em cureu la filla. Aquí la teniu." Aquest home tenia la filla folla. "I com sabeu que jo sóc qui l'ha de curar?" "No ho sé; però l'altre dia quan vareu passar pel costat del meu

carro em vaig fixar en vós, vaig preguntar qui éreu i tingui la idea de que vós sols podieu curar-la". Davant d'això que havia de fer? Un pare plora i una filla pateix. Em vaig apropar al carro. Dins d'ell hi havia la filla lligada. La vaig acaronar i es posà bona del tot. Vaig pregar que no diguessin pas res. Fou inútil. El secret es trencà i començaren a venir a casa malalts i més malalts, que ja no anaven a veure cap metge perquè els havien dit que no es podien curar. Vaig tenir que deixar la pau d'Avinyonet per a travessar França i curar gent que demanaven el meu empar. M'han perseguit judicialment. M'han condemnat a certes penyores, però no hi ha pas res a fer. Els testimonis són tan grans, que ja els jutges no s'atreixen a condemnar-me i inclús n'hi ha que vénen a que jo els curi. A més, jo no exerceixo la medicina, jo no recepto jo no envio a cercar cap medicina, ni cap específic, jo no cobro. Jo "curo", oferint carícies i trametent als meus germans, que són tots els éssers del món, una força misteriosa que posseixo i que em serveix per curar. Jo no sóc "curandero". Tots posseïm certes forces misterioses que ens serveixen per amar pel món. Jo curo amb la força que em dona el pensament, amb la suggestió que exerceixo en els meus malalts. M'apropro a ells, els dic que aprenguin amb mi aquesta oració: *Foyer universel et éternel de vie dont mon âme est une étincelle. Acorde-moi, je t'en prie, un peu plus de toi-même. C'est-à-dire, force, résistance et santé.* I després els acarono i queden curats. Jo apropro també, al mal, els meus llavis. El procediment no és infal·lible, però els *dossiers* que guardo a casa són prova de tot el que faig. Jo sóc un espiritualista i amb la gràcia de Déu crec que curo, juntant a aquest poder un fluid magnètic per a completar la curació.

Així va parlar-me aquesta mena de Cagliostro, que en una cort pervertida i pocasolta podria arribar a gaudir del poder d'aquell ximple, foll i sàtir que es digué Raspoutine. Ara, En Beziat, ve a Barcelona dos o tres cops a l'any, a curar gent de diners, que no creuen en metges.

El "curandero" de Gràcia

Per tot el que ecomprengui i per aquell record d'infant, vaig creure que a Barcelona això del "curanderisme" era una cosa arrelada en el sentiment popular. Es exac-

te. Els saludadors dominen la ciutat; els saludadors fan el que volen amb els diners dels pobres treballadors, de les dones pocasoltes que creuen amb aquests tarambanes plens de fatuitat, que es diuen enviats de Déu i que amb l'excusa de que no cobren un cèntim, es fan torres i cases als voltants de la ciutat. Jo mateix, vestit de mecànic, vaig anar a visitar, no fa gaire més de dos anys, a un saludador de Gràcia. Era un carrer que no recordo, pels voltants de la Plaça del Sol. En un saló vuitcentista, amb balancins vora el balcó i sota els balancins una cafetera de color vermell. S'asseguraren en els balancins una senyora d'edat que anava amb mi i el "curandero", que tindria uns quaranta anys. La senyora vella plorava molt i li parlava del fetxe sofregit, de la melsa malalta... L'home li deia amb una veu molt fina i molt llunyana, amb un *air* de timit i d'home humil, astorador:

—Dona, consoli's, que no serà res. Jo li donaré uns pegadets de mel i calç i unes fulles amb una oració i es curarà... Però ho ha de fer amb molta fe; sinó, no hi ha pas res a fer...

—Vol dir que em curaré?

—Ho veu, ho veu? Si ja no té fe, com vol que ho arranji? Sí, dona, sí. Que la he enganyada mai, jo? Que es pensa que sóc un metge d'aquests que viuen de treure els diners als clients i explotar-los, contant-los-hi teories i fent-los viatjar per l'estranger? Jo no sóc un metge. Tot això de l'electricitat i de les clíniques son *papadíners*.

—Ja té raó, ja...

—Jo faig el que faig, per obra de misericòrdia. Perquè tinc un do que m'ha donat Déu per a portar una mica de tranquil·litat al món.

Quan marxàrem, la dona vella, que estava molt emocionada, li preguntà, què li havia de donar.

—El que vulgui, dona, el que vulgui—respongué ell—. Jo no demano res. Déu em treuria el do.

La senyora d'edat li donà un duro i s'emportà les fulles i l'oració. L'home deixà amb gest de senyor el durat damunt de la calaixera.

Quan estiguérem a baix, el "curandero" sortí al balcó, agafà un cantí que hi havia prenent la fresca i va beure a galet. Aquella senyora feia una estona també que hi havia begut.

Criminals benemèrits

N'hi ha de criminals d'aquesta mena? Sí que n'hi ha. És indubtable que n'hi ha. Quins són?

Ho són, per exemple, aquest home i aquesta dona que han estat condemnats a València a vuit anys de presidi, per haver inscrit al Registre civil, com fill d'ells, un nen que varen recollir al carrer i que fins ara han criat amb amor.

Es un afer semblant al de la pentinadora madrilenya, de que tant parlaven temps enrera els periòdics.

Com Victòria Fernández—creiem que es deia així la famosa pentinadora—aquest matrimoni de València va fer malament d'inscriure al Registre com fill seu un petit que no ho era.

Però si per aquesta falsedat mereixen un càstig, quin premi no se'ls hauria d'atorgar per haver salvat una criatura que, sense llur bon cor, hauria mort de segur?

Comparant el delictes amb aquesta obra de caritat i beneficència i alta ciutadania, el delictes queda sense figura, queda reduït a res, a una ombra.

I encara la falsedat, que des del punt de vista legal no pot negar-se, és molt discutible moralment.

Es dir, moralment no existeix falsedat, perquè els pares d'un fill no ho són tant els que el porten al món com els que el nodreixen, l'eduquen i el crien.

Aquest és el cas del matrimoni alludit.

Han fet un bé a la societat, han rescatat una vida, han donat a la pàtria un soldat, a la producció un parell de braços i a la Hisenda un contribuent, i per haver falsificat el fill corresponent del Registre, per haver falsificat un paper, els facturen cap a la galera.

Això no és just. No ho és i per això demanem l'indult per a aquests delinqüents digníssims.

Els han violat la llei. Son dos criminals, potser sí. Però són dos criminals benemèrits, als quals des d'aquí, saludem i estremem coralment la mà.

sions com aquesta en ajut de la digna classe metgesa, en particular, dels especialistes del sistema nerviós.

Hi haurà que veure, d'aquí uns quants dies, els atacs d'aquest sistema!... Segurament, seran legió!... I la feina que tindran els urbans!

Menys mal que amb la nova llei estaran més escampats, puix és de pensar que ara en veurem un a cada cantonada... i ja era hora!, puix això de que tinguin urbanitat sols a les vies centrals, és una mica d'exclusivisme gens natural.

Ara que jo, per millor seguretat de l'observància de les lleis de circulació moderna, m'atreviria a aconsellar al senyor batlle, que obligeu als peons, i sinó perquè ho són, a portar una bocina a la banda del davant, i un llumet vermell a la del darrera. Seria la mi-

llor solució perquè tots anessin com cal, sense atropells, i fer així la llesca als no peons, que ara se'n riuran, com abans, de la neurastènia que ens agafa als que, volent complir ço ordenat, no sabem encara com anar i per on anar, perquè no ens prenguin el número sense dur-ne.

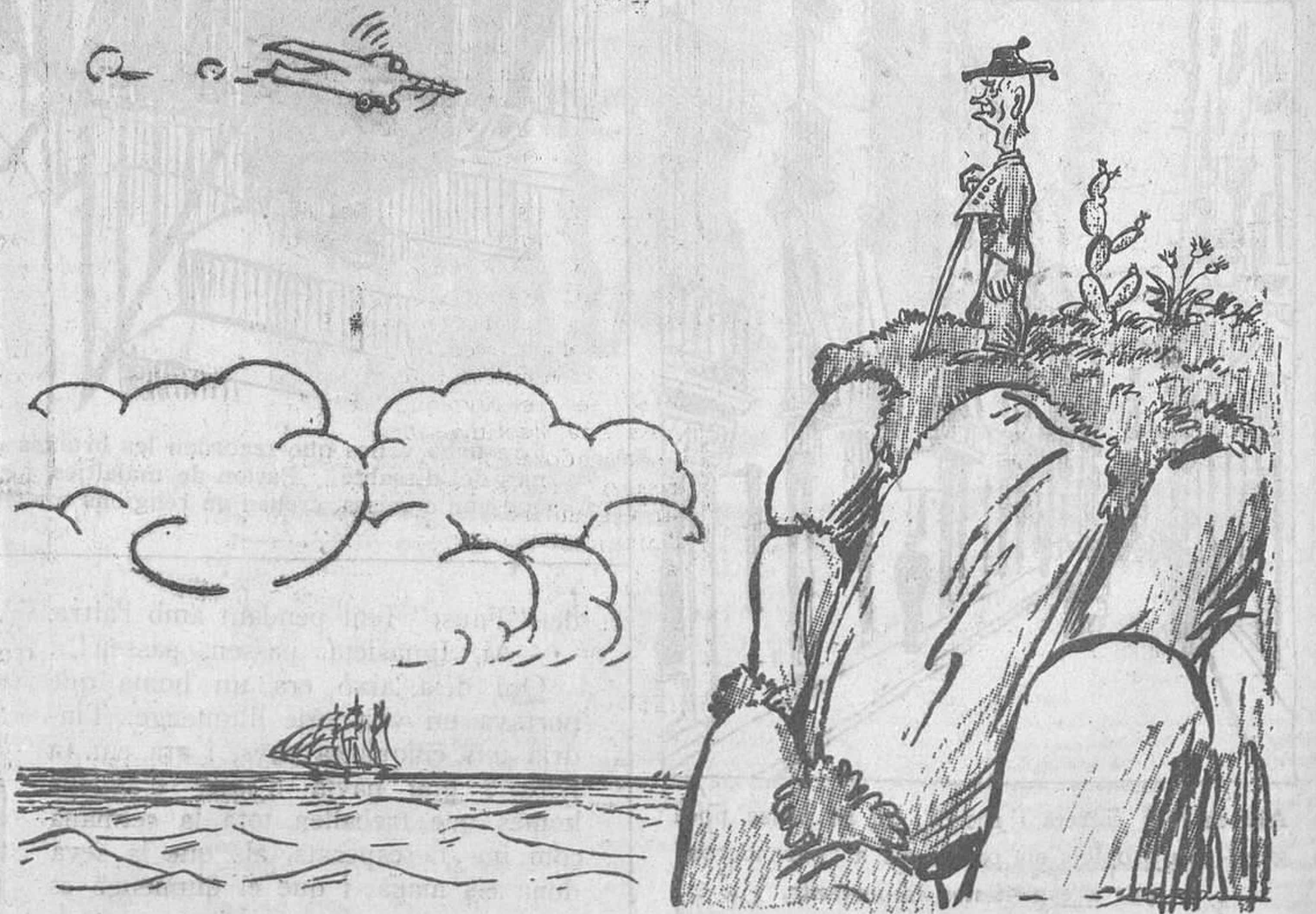
I a propòsit de número, no fóra convenient també que ens en posseïssin un als peons?...

LLUIS RAMIREZ CARULLA

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

ELS PRECURSORS

—Nosaltres la férem primer aquesta travessia.

La circulació dels peons

Oi que ja han llegit el nou ban de l'Alcaldia?... És interessant, i, sobretot, molt pràctic. D'ara endavant, tothom, sense distinció d'edats ni sexes, haurà de portar la dreta, sigui com sigui, i vagi per on vagi. Això, en els temps que correm, està molt bé i és molt significatiu. Hom dirà que hi ha sexes i edats que podrien veure's lliures d'aquesta disposició reglamentària, però la llei ha d'ésser per a tots una sola, i això és—diguem-ne— una mena de llei; i a més, està molt bé, malgrat que—com totes les disposicions—facin rodar

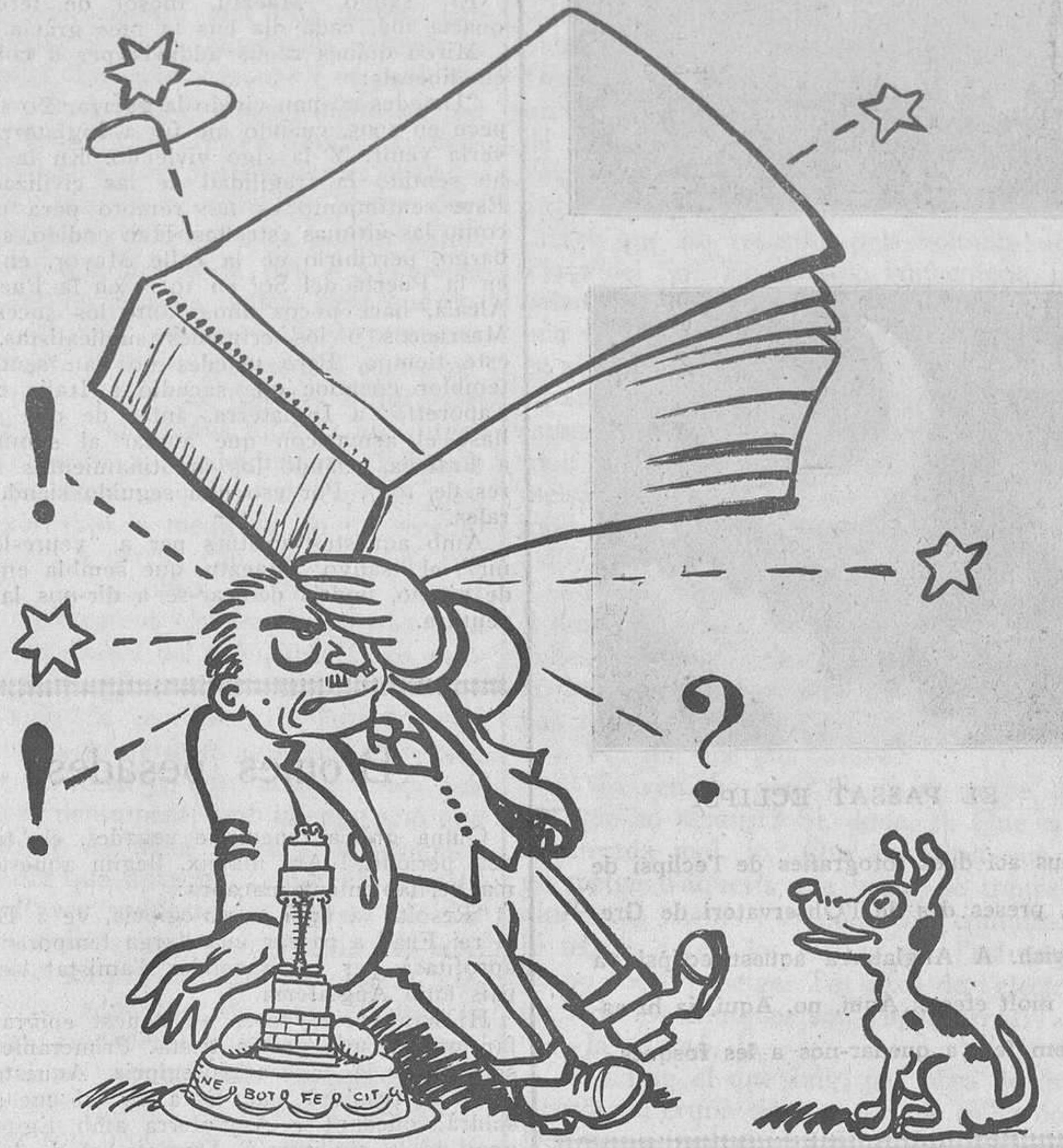
el cap als cervells esquifits, com ara el meu, que des de que vaig fixar-me amb la lletra menuda del ban del senyor batlle, que em sento marejat, camino d'esma pels carrers, i m'agafa una mena de malícia quan enfront meu, o aprop d'allà on vaig, albiro una plaça. Des d'ara, les places, seran la meua obsessió...

Senyor, per que n'hi hauran de places?... Això de tenir-les de voltar, com aquell que roda una sinia, és així com una temptativa de neurastènia aguda que, per sempre més, tindrà al damunt, mercès siguin donades a les disposicions del senyor batlle de Barcelona, que Déu guardi, encara que sigui amb càmera, per molts anys, per anar dictant dispo-

ELS TRIOMFADORS

"Piano, piano si va lontano". (Traducció: A poc a poc, es va lluny.)

PEDREGADA D'ESTIU

—Tanta arquitectura, em reprendrà!

Barceloneta "Sur-mer"

EL BARRI GOTIC

El que veu coses i no les explica als demés, és verament un egoista

BELMONTE

La mirífica Barcelona, perla del Mediterrani, la hospitalària i noble ciutat comtal, ja té un barri gòtic. No és l'obra que inspirà el geni ni un portent d'arquitectura; no té torres fantàstiques, "grutas" inquisidores, ni "fetiches" per les parets. Però, en canvi, posseeix tota la bellesa i formosor de l'art primerenc: des de la cabanya construïda amb branques d'arbre fruiter, fins el cubisme més modernista.

Tot Espanya i part de l'estranger coneix les costums i extravagàncies del districte V, per les explicacions dels nostres escriptors. Però el barri gòtic, construït recentment, sols és conegut de l'"Ateneu Enciclopèdic Popular", i l'Ateneu es veu que no en fa un llibre per atenció a l'"Atracció de Forasters", sempre tan amant d'ésser la primera d'estendre arreu les nostres coses bones.

Jo, extralimitant-me potser, vull fer-ne esment; encara que sigui mortificant la dignitat del consell directiu de la tan simpàtica i aimada "Atracció de Forasters", que ja es farà càrrec que el meu afany no és de cercar una nomenada que no desitjo, ni endinsar-me en les seves atribucions. L'art no té fronteres, ni escriptors assenyalats per a cantar-lo. L'art és una cosa i el "bòlit" una altra. Parlem-ne, doncs. "El barri gòtic" anomenat així per ésser sos habitants gairebé tots "gotosos", comença a l'extrem del carrer de Sevilla i acaba al "Camp de la Bota" molt aprop de Baladrona.

Té atractius i notabilitats artístiques tan excel·lents que hom resta espantat. Contosos i barrrejats hi llueixen tots els estils: el barroc, el bizantí, l'egípc i fins l'obelisc. El mobiliari és fantàstic: de pescó en què feia migdiada el primer faraó, fins la butjola del cavaller Butija. Zoològicament parlant és el "no va més". Treiem les races "canina" i "felina", extirpades a cops de forquilla, i posem-hi tots els altres animals de la creació. Fins hi ha cove que conserva la mateixa palla que usava Robinson, i els mateixos "paràsits" que es refugiaren a l'Arca de Noé. Hi ha poll que fa lleu lliures. La raça que menys abunda és el "chimpancé", doncs els cadellts van perdent llurs característiques, assemblant-se més als "macacos".

Abans, només feia fama d'estar "volcanitzada" la Itàlia dels grans crims i les grans orgies. Avui, ja Barcelona l'ha avantatjat amb el "Vesubi" de la "Catalana", que tira "lava" per a colgar un mont.

Si l'espai no ens manqués per a tractar de quelcom més necessari, donaríem altres detalls d'aquest inconnegut barri gòtic que comença al carrer de Sevilla i acaba al Camp de la Bota.

PEPET

Per causes alienes a nostra voluntat, aquesta setmana ens veiem privats de publicar el fulletí de **Un tros de paper**

Felicitem el savi home terrassenc, senyor Palet i Barba, republicà i català de cor, ex-diputat, pel seu meravellós invent, que ha d'interessar tot el món, pels grans descobriments rabdològics que ha aconseguit.

La gran gesta de Byrd ha igualat gairebé la de Lindbergh. La de Byrd té un "exclusiu" objecte científic: veure si és possible organitzar una línia regular America-Europa. I encara no hi ha res a fet.

Per a l'octubre anuncia el vell "Brusi" grans esdeveniments polítics.

Carai, carai! Ja cal que ens preparem, perquè amb aquest ensopiment que de molt temps engà "gaudim", podrien sorprendre'ns massa i fer-nos mal.

Diuen que a Santa Coloma de Farnés hi ha una gran alegria en pró de la Ciutat Universitària.

No podem capir quin interès té aquesta nova futura ciutat per als bons colomins.

El senyor Schwartz—aquest vell polític espanyol, de nom tan bonic, que ja creiem mort—torna a remenar la cua. Vol organitzar, a Barcelona, un cicle de conferències per homes del partit liberal; diuen si les inaugurarà el comte de Romanones i si se'n donarà alguna en català.

El senyor Schwartz ha trobat un mitjà de passar bé l'estiu.

Els republicans alemanys guanyen terreny. Ha costat, però per fi triomfen les idees democràtiques a Alemanya.

Que aprenguin els pobles que es diuen d'esquerra, d'aquest sinor republicanista alemany. Sobretot, que els catòlics d'arreu aprenguin dels capellans catòlics alemanys, que s'han unit per defensar la República.

A Olessa (un poble rus; no es tracta pas d'Olesa de Montserrat), un mestre alemany ha estat condemnat a tres anys de presó, per manifestar idees burgeses a l'escola.

Trobem que hi ha el mateix dret a condemnar les idees burgeses, que—com ho fan els països burgesos—les anti-burgeses.

A Portugal han detingut un espanyol que diu que sap coses de la mort de Dato.

Home, em sembla que tothom en sap, de coses sobre la mort de l'ex-president del Consell de Ministres, puix que els diaris en parlaren extensament.

A Rússia, a Moscou, han aixecat una estàtua a Judes.

Aquí, d'estàtues a Judes n'hauríem d'aixecar a cada cantonada.

Quan vegis pel carrer algun desgraciat lleigint "El Debate", per exemple, tapat el nas!

Ens hem enterat de què el socialista Largo Caballero ha donat una conferència.

No us sembla, companys, que aquest subjecte és més Largo que Caballero?

Diumenge passat morí, a conseqüència d'una "cornada", el torero Gavira.

El públic suspengué la cursa a causa de la consternació que els hi causà l'accident.

Els únics que se'n alegrarien deurién ésser els socis de l'"Asociación Protectora de Animales".

A Manchester s'ha organitzat un club de dones, la missió de les quals és el callar, el silenci.

Aplaudiríem de bon grat que es fessin sòcies de dit club totes les dones del món.

En Daudet, des de què està fora de la presó, encara no ha estat trobat.

Em sembla que no tardaran tant a trobar-lo com a les "niñas desaparecidas".

—Alegrem-nos-en! Hurra!

—Què passa?

—Han abaixat deu cèntims per quilovat el preu de l'electricitat...

—Visca!

—... a París.

—Ah!

A Nordamèrica baixaran els impostos.

Aquí suposem que no ho faran mai. Espanya és una nació molt rica, la pesseta està molt alta, però mai no hi ha superàvit al pressupost.

Què hi farem!

No podem anar bé de cap manera. Figureu-vos que el rellotge de l'Ajuntament fa més d'un mes que marca les dotze i vint.

Demanem a l'Ajuntament que l'arregli. Si convé, farem una subscripció per a pagar l'avaria.

El milionari senyor White s'ha suïcidat.

El motiu del suïcidi del senyor "White" seria de veure-ho tot "Black".

A Berlín, al Congrés dels Diputats, va haver-hi una "juerga" de les que formen època. una veritable batalla campal entre diputats socialistes, comunistes i nacionalistes.

I nosaltres ens queixem? Si estem millor que en lloc. Aquí no passa això! Com que no hi ha Corts!

L'altre dia un cavall va entrar dintre d'una sabateria. Es veu que volia calçar-se.

Creiem que feia ben fet.

De totes maneres, hi ha tanta gent als que hauríem de ferrar!

Diuen que Angora està en capella. No ens estranya, perquè ja sabem que els turcs no són res de bo i l'anhel llibertador d'Angora els molesta més que cap altra cosa.

Però, fet i fet, preocupem-nos de nosaltres mateixos. Ben aprop, també, un poble en capella.

Prec als corresponsal i als lectors forans

Preguem als corresponsals, i en general a tots els lectors forans de LA CAMPANA DE GRACIA, que tinguin l'amabilitat d'enviar-nos, en forma de correspondència, notes de totes les coses, polítiques o no, qu'esdevinguin a les llurs respectives poblacions.

Noi de Taradell: Potser, potser, si us dediquéssiu a fer discursos com el "Noi de Tona", tindríeu més èxit.—A. B. D.:—Potser sí, potser no; serà més fàcil que sigui que no.—Boi de Sant Boi: Que us heu escapat del Manicomí?—A. P.: Qui pot negar res a un xicot tan bufó, segons el retrat que no sabem perquè ens heu enviat!—J. T. R., de X.: Ai, filllet, que n'has de menjar de plats de sopa abans no et poguem admetre res!—A. S. C.: Veieu, això ja està millor.—C. C. A.: P.: No, no, no.—P. D.: A.: I cà!—D. H.: Ja us vàrem dir que no ens enviéssiu res més.—X. S. L.: Bé, anirà.—F. F. F.: Això de cap de les maneres; ni que ens oferíssiu diners per a poder col·laborar-hi.—A. E. U.: Mian!—Lindbergh: Agafeu un pseudònim menys pretensions!!!—G. D.: Si no es tractés d'una damisella, us diríem que ho trobem massa dolent.—M. C. R.: Sí, això està bé.

mpremta La Campana i L'Esquella : Oim. 8, Barcelona